

PHẦN 8

Mỹ Hà Choàng tay qua vai bạn mà ghì chặt, cô nói nhỏ vào tai bạn:

- Sao hả, mọi chuyện suôn sẻ chứ?

Lắc đầu, Nhã Trúc bần khoản:

- Mình cũng chẳng biết nữa có lẽ mình phải chia tay với Khải Minh thôi.

Không thể đồng tình với bạn, Mỹ Hà lắc đầu ngẩn:

- Nè, tội lệ gì mi phải làm như vậy chứ?

- Ta chẳng thích làm kẻ thứ ba chút nào.

Nguyt bạn, Mỹ Hà phản đối mạnh mẽ:

- Làm sao mà là kẻ thứ ba được, trong khi Khải Minh chưa hề yêu cô ta mà.

- Chưa yêu rồi sẽ yêu nếu ta không xuất hiện.

Mỹ Hà bật cười lớn.

- Mi nói chuyện bất ngờ quá khéo suy diễn thì thôi.

- Hạnh phúc của mình mà làm người khác đau khổ thì mình không muốn tí nào.

Mỹ Hà cảm thấy tức cho bạn mới nói:

- Chỉ có con khùng mới nghĩ như mi thôi.

- Nhưng Liên Liên gặp mặt ta và đã nói lên điều đó.

- Vậy rồi mi tin được sao?

Ngờ ngợ, Nhã Trúc lại nói:

- Chẳng lẽ cô ấy dựng lên câu chuyện ấy để gạt ta ư?

Gật gù Mỹ Hà nói chắc:

- Chắc chắn là như vậy rồi. Mi không hiểu nổi thái nhân tình của người đời đâu.

Nhã Trúc lại nói:

- Việc ta cứu cha của Khải Minh mà cô ta cũng cho rằng là ta có ý đồ.
- Vớ vẩn! Nhưng mẹ của Khải Minh thì sao?
- Họ tin là ta chẳng làm như vậy.
- Vậy thì tốt rồi!

Chợt Mỹ Hà nói tiếp:

- Mà này...

Ngạc nhiên, Nhã Trúc hỏi lại:

- Có chuyện gì vậy?
- Lúc sáng anh Khải Minh có gọi đến.

Lo lắng, Nhã Trúc hỏi:

- Bác ấy vẫn khỏe chứ?
- Khỏe nhưng có điều...
- Làm sao, mi nói đi.

Mỹ Hà do dự:

- Dường như bác trai đang rất cần gặp mi đó.
- Gặp ta ư?
- Đúng vậy

Lo lắng hiện lên trên mặt Nhã Trúc hỏi nhanh:

- Liệu có chuyện gì không Mỹ Hà?
- Ai biết được đâu.

Đưa tay ôm ngực Nhã Trúc càng lo lắng:

- Vậy ta có nên đến đó không Hà?

Gật mạnh đầu, Mỹ Hà động viên:

- Rất nên đến.
- Tại sao?

- Vì biết đâu ông ấy đền ơn cứu mạng của mi bằng một tô vàng thì sao?

Nguyệt bạn một cái Nhã Trúc cắn nhả:

- Lúc nào cũng đùa được cả.

Mỹ Hà cao giọng:

- Đùa cho quên hết bao buồn phiền, đùa làm cho con người ta thư giãn.

Lườm bạn, Nhã Trúc cắn _nhả:

- Thế đùa như vậy là đủ hay chưa?

Nghiêm túc, Mỹ Hà lại nói:

- Đùa vậy thôi, ta thấy mi nên đến đó xem sao.

Khải Minh đột ngột xuất hiện, Mỹ Hà thốt lên:

- Nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến rồi kìa.

- Em về hồi nào vậy Nhã Trúc?

Khải Minh hỏi khi bước lại gần hai người:

- Em vừa về đến đây thôi, bác khỏe chứ anh?

- Khỏe nhưng cha anh đòi được gặp em.

- Có chuyện gì vậy anh?

Thấy Nhã Trúc lo lắng, Khải Minh vội trấn an:

- Không có gì đâu, em đừng sợ như vậy.

Mỹ Hà cũng xen vào:

- Em cũng khuyên nó như vậy đó.

Khải Minh giục:

- Mình đi được chưa em?

Nhã Trúc gật đầu:

- Chúng ta đi!

Mỹ Hà nói đùa:

- Có cần vệ sĩ theo không?

Nhã Trúc lôi Mỹ Hà vào cuộc:

- Mi cũng phải theo ta chứ

Khải Minh gật đầu tán thành:

- Mỹ Hà lên xe đi em!

- Em đi thật sao?

Đẩy Mỹ Hà lên xe, Nhã Trúc lên theo cùng bạn, trong lòng cô hồi hộp lo sợ không biết chuyện gì sẽ xảy ra đây.

Nhóm bốn người đang ngồi uống cà phê đối diện với bệnh viện nơi ông Khải Tâm đang điều trị

Mỹ Hà trêu Nhã Trúc:

- Ta không ngờ mi lập được một kì tích oanh liệt như vậy.

Nhã Trúc lừ mắt nhìn bạn:

- Nói gì mà nghe ghê đến vậy chứ?

- Chứ chẳng phải sao?

Nhã Trúc e ngại cúi đầu:

- Cứu ai chẳng cứu, nhằm ngay cha của Khải Minh, ta cảm thấy kì thấy mò.

Mỹ Hà làm ra vẻ như người hiểu biết cô ta bảo:

- Đó ắt hẳn là do ông trời sắp đặt đó thôi!

- Mi lại nói chuyện trên trời dưới đất nữa rồi.

Mỹ Hà khêu nhẹ bạn, nhắc nhở:

- Mi không được làm cho Khải Minh buồn đó.

- Chứ ta vui lắm hay sao?

- Vậy thì đừng nên nói.
- Không nói cũng đâu có được, chuyện này đâu để bỏ qua.

Mỹ Hà vẫn động viên bạn:

- Điều chủ yếu là đừng làm cho cả ba đều đau khổ.

Thở dài, Nhã Trúc bảo:

- Không ngờ sự việc lại phức tạp như vậy

Tiếng của Vũ Bằng làm lấn áp cả câu chuyện của hai cô:

- Tội mình nên về thăm bác rồi về công ty luôn.

Nhã Trúc gật gù:

- Đúng vậy, em còn khối việc phải làm.

Bốn người bước nhanh qua cổng bệnh viện, Nhã Trúc nắm tay Mỹ Hà như để tìm thêm sức mạnh, Mỹ Hà trấn an:

- Hãy bình tĩnh lại đi, mi cứ tự nhiên sẽ dễ dàng hơn.

Ông Khải Tâm đang ngồi tựa lưng vào tường, thấy bốn người bước vào, ông nhìn chăm chăm vào Nhã Trúc, Khải Minh lên tiếng:

- Cha xem con dẫn ai đến nè!

Bà Tuyết Phương hỏi đùa:

- Ông có nhận ra cô nào là ân nhân cứu sống ông không nào?

Chớp chớp mắt nhìn Nhã Trúc, ông Khải Tâm khẳng định:

- Nhất định là cháu này rồi, đúng không?

Nhã Trúc cười bẽn lễn:

- Thưa bác đã khỏe hẳn chưa ạ!

Ông Khải Tâm vui vẻ:

- Vậy là tôi đã đoán đúng rồi phải không?

Bà Tuyết Phương nói như khích lệ chồng:

- Anh linh tính hay lắm chính Nhã Trúc đã cứu anh đấy!

Ông nhìn Nhã Trúc bằng ánh mắt trù mẩn:

- Ta thật sự cảm ơn cháu, có thể nói cháu đã cho ta sự sống lần thứ hai.

Lắc đầu từ chối, Nhã Trúc ngần ngại:

- Xin bác đừng nói vậy mà cháu thêm có tội.

Bà Tuyết Phượng cũng xen vào:

- Mấy hôm nay ông ấy cứ mãi đòi gặp cháu đấy!

Nhã Trúc bối rối:

- Xin bác tha lỗi, mấy hôm nay vì bận việc nên cháu không đến thăm bác được.

Ông Khải Tâm cười hề hề:

- Không thể ngờ được cháu lại là bạn của Khải Minh

Mỹ Hà nói vui:

- Chuyện đời khó ai lường trước được chứ ngờ cả bác ạ!

- Cháu nói rất phải

Nhìn ông, Mỹ Hà ngờ ngợ:

- Dường như con đã gặp bác ở đâu rồi.

- Ta cũng thấy thế đấy?

Mỹ Hà lại hỏi:

- Trước đây bác có làm ăn với công ty nhựa cao su không ạ?

- Có chứ! Do anh Quang Thanh làm giám đốc

Mỹ Hà sáng mắt, cô nói như reo:

- Quang Thanh là cha của cháu.

- Nói vậy cháu là con gái của chị Mỹ Hạnh đây sao?

Mỹ Hà xúc động:

- Bác biết cả mẹ cháu sao?

Ông Khải Tâm đưa mắt nhìn vợ, ông nói:

- Mẹ cháu và mẹ Khải Minh xưa là đôi bạn thân với nhau đó.

Bà Tuyết Phượng mừng rỡ:

- Ôi, cháu đây là con của Mỹ Hạnh sao?

- Vâng! Cháu là con đầu lòng.

Ông Khải Tâm quan tâm hỏi:

- Mẹ cháu bây giờ ra sao, vẫn khỏe chứ?

Cúi đầu, Mỹ Hà xúc động:

- Bác có biết hoàn cảnh mẹ cháu chứ?

Ông Khải Tâm gật đầu:

- Chuyện thương tâm ấy bác có biết nhưng từ lúc ấy cha cháu cắt đứt liên lạc với bạn bè.

Xúc động Mỹ Hà gật gù: .

- Bác nói đúng, cha cháu cắt đứt luôn mối quan hệ giữa ba mẹ con cháu.

Bà Tuyết Phượng cũng lộ vẻ lo lắng cho người bạn gái bất hạnh năm xưa:

- Bây giờ mẹ cháu sống ra sao? Vẫn khỏe chứ?

Rung rung nước mắt, Mỹ Hà tâm sự:

- Từ ngày mẹ bị cha bỏ rơi thì mẹ con luôn đau ốm, sống rất vất vả.

Cảm thấy xót xa, bà Tuyết Phượng chạnh lòng:

- Tội cho chị ấy quá? Vậy rồi tụi con sống ra làm sao?

Mỹ Hà cố nén xúc động cô thật thà đáp:

- Sau khi tốt nghiệp xong đại học, con tìm việc làm mãi mà không được. May nhờ có anh Khải Minh giúp con nên mới vừa có việc làm ổn định.

Ông Khải Tâm cũng thấy bùi ngùi, ông lại hỏi:

- Sao con không đến tìm cha để giúp đỡ?

Mím môi thật chặt để không bật ra tiếng khóc, Mỹ Hà lắc đầu:

- Con đã tìm đến, lúc ấy mẹ con đau nặng lắm...

Ông Tâm sốt ruột:

- Rồi ông ấy nói sao?

Rung rung nước mắt, Mỹ Hà âm ỨC KỂ:

- Chị em con bị bà ấy đánh đập đuổi xua, còn cha thì đứng trơ ra đó mà nhìn.

Ông Khải Tâm kêu lên:

- Trời ơi! Có thật như vậy không con?

Mỹ Hà khóc rờn, cô kể tiếp:

- Từ hôm ấy chị em con lòng dạn lòng cố nén đau và coi như mình không có người cha tồn tại trên đời này.

Bà Tuyết Phượng bùi ngùi:

- Anh Quang Thanh thật là vô tình dù sao hai đứa cũng là con ruột của mình mà.

Mỹ Hà đưa tay quệt nước mắt, cô nói tiếp:

- Rồi sau đó mẹ con vì bị ruồng bỏ sinh đau nặng thêm. Một hôm bà bị ngã khuya bên đường được anh Vũ Bằng và anh Khải Minh cứu giúp, nếu không có lẽ mẹ con không còn tồn tại trên đời này.

Nghe qua câu chuyện, mắt bà Tuyết Phượng cay cay, bà thương cho số phận người bạn cùng hội cùng thuyền với mình, bà thở dài ngao ngán:

- Bích Thảo không ngờ cô ấy trở thành con người độc ác đến như vậy.

Ông Khải Tâm thở dài, ông hỏi một câu quan tâm:

- Rồi bây giờ ba mẹ con của con sống ở đâu?

Cúi đầu, Mỹ Hà che giấu nỗi đau, cô đáp nhỏ:

- Dạ, mẹ con con tá túc tại căn nhà ở đường Phan Chu Trinh

Không muốn để chồng xúc động nhiều ảnh hưởng đến sức khỏe, bà Tuyết Phượng nói tránh sang chuyện khác:

- Thôi, Khải Minh đưa hai bạn ra ngoài uống nước đi.

Ông Khải Tâm như vẫn còn nuôi tiếc câu chuyện xưa, ông lại nói với Mỹ Hà:

- Sau này nếu có gì khó khăn con cứ tìm gặp vợ chồng ta nhé!

Nhìn ông tỏ ý biết ơn, Mỹ Hà gật đầu:

- Vâng ạ!

Mọi người đi ra, ông Khải Tâm nói với vợ:

- Mỹ Hạnh thật vô phước phải không em?

Vừa đỡ cho chồng nằm xuống, bà Tuyết Phượng vừa nói:

- Em không thể ngờ được Quang Thanh lại là người như vậy.

Chớp chớp mắt nhìn vợ, ông Tâm nói đùa:

- Ấy chỉ do đàn bà sai khiến mà thôi.

- Cũng không ai như Bích Thảo cả. Cướp chồng người ta còn hành hạ các con người ta nữa, cô ấy sẽ nhận quả báo cho coi.

- Người hiền lành như Mỹ Hạnh nghĩ cũng tội thật.

Bà Tuyết Phượng đưa thuốc cho chồng, bà giục:

- Anh uống thuốc đi, đừng suy nghĩ nhiều nữa, đầu của anh chưa ổn định đâu.

Uống xong thuốc, ông được bà đỡ nằm xuống, ông chợt nói:

- Sao mấy hôm nay anh không thấy Thành Long đến thăm.

Bà Tuyết Phượng xua tay:

- Thành Long do đi công tác xa đó thôi, anh ngủ đi cho khỏe nhé!

Vừa nhắm mắt, ông Tầm mở choàng ra ngay:

- Dường như giữa Nhã Trúc và con trai mình có tình cảm riêng tư.

- Có lẽ tụi nó chỉ là bạn của nhau thôi ông ạ!

Nhếch môi, ánh mắt ông nhìn xa xăm:

- Phải chi hai đứa nó yêu nhau thì hay quá

- Còn lời giao ước trước đây thì sao?

Ngoảnh mặt đi nơi khác, ông Khải Tâm từ chối:

- Tôi không thể chấp nhận con dâu ngang bướng, sống buông thả vậy đâu.

Bà Tuyết Phượng cảm thấy lo:

- Nhưng chuyện người lớn anh tính sao đây?

Ông Khải Tâm hươ tay tỏ thái độ phản đối:

- Em có thể tìm lời để giải thích bởi ngay từ đầu anh đã phản đối rồi mà.

- Nhưng bên ấy đã giúp mình khá nhiều.

- Chuyện ân nghĩa anh không thể quên nhưng không thể vì thế mà đem tình cảm con mình đền đáp được.

Bà ngập ngừng nói:

- Liệu rồi đây Liên Liên có dễ yên cho thằng Minh không nữa.

Ông Khải Tâm nói một cách dứt khoát:

- Chúng ta nên tìm vợ cho Khải Minh và cưới dâu ngay thôi.

Bà Tuyết Phượng khuyên chồng:

- Làm như vậy thì thằng thừng quá anh ạ! Em thấy tội nghiệp lắm, hãy để thời gian cho nó khuây khỏa rồi tính.

Ông Khải Tâm nói buông xuôi:

- Em làm sao thì làm, em thăm thì thôi.

Rồi ông chìm vào giấc ngủ say, do thuốc ông vừa uống có thuốc an thần. Nhìn chồng ngủ say, bà Tuyết Phượng thấy xúc động vô cùng ông là người chồng lí tưởng của bà, người cha mẫu mực, suốt đời vì vợ và con không màng gian lao vất vả.

Mỹ Hà chẳng hiểu sao mấy hôm nay Nhã Trúc có vẻ trầm lặng, ít nói, biếng cười đến như vậy.

- Mi làm sao vậy Nhã Trúc?

- Có sao đâu!

- Dường như mi không vui?

- Lại đoán mò nữa hả?

Mỹ Hà gọi giật giọng:

- Này...

Nhã Trúc vẫn cắm đầu vào máy vi tính:

- Gì thế?

- Mi hãy nhìn ta xem.

- Ta đang bận.

- Minh không tin đâu, có phải đã có chuyện gì xảy ra cho mi rồi không?

Ngước lên nhìn bạn, Nhã Trúc vờ như lạ lẫm:

- Ta hỏi mi câu ấy đúng hơn.

Chỉ thoáng nở nụ cười rồi tắt hẳn, Nhã Trúc lại cắm đầu xuống màn hình:

- Đừng làm ồn nữa, hãy làm việc đi.

Mỹ Hà cần nhắc:

- Nhỏ này sao thế nhỉ? Lại còn tắt luôn đi động.

Chịu không nổi thái độ của bạn, Mỹ Hà đứng lên bước lại gần bạn hỏi:

- Nè, mi hãy nói đi, đừng im lặng nữa được không?

Ngẩng đầu nhìn bạn, Nhã Trúc gượng cười:

- Nói gì bây giờ?

- Nhất định mi đang giấu ta điều gì đó.

- Làm gì có chứ.

- Mi không thể qua mắt được ta đâu.

Không thể im lặng được với bạn, Nhã Trúc đành nói:

- Mình chia tay với Khải Minh rồi.

Tròn mắt nhìn Nhã Trúc, Mỹ Hà kinh ngạc:

- Mi nói làm sao chứ? Chia tay với Khải Minh ư?

- Đúng vậy!

- Lí do?

Nhã Trúc gật đầu:

- Chẳng có lí do gì đâu do mình không xứng đáng với anh ấy mà thôi.

- Không xứng đáng ư? Mi có thể nói rõ hơn được không?

- Ta nói rồi đó.

- Ta chẳng tin đâu.

Sắp xếp lại mớ hồ sơ, Nhã Trúc nói dứt khoát:

- Đây là sự thật, mi có tin không thì tùy, anh ấy không thể là của ta được.

- Tại sao?

- Rồi dần dà mi sẽ hiểu thôi mà.

Chu môi, Mỹ Hà bướng bỉnh nói:

- Không, ta muốn nghe bây giờ thôi.

- Làm gì có thời gian mà nói

Nhăn mặt, Mỹ Hà có ý trách:

- Mi xem ta là người như thế nào mà nói thế chứ?

Biết tính của Mỹ Hà rất nóng vội nên Nhã Trúc nói tránh:

- Tự mình thấy không xứng đáng với Khải Minh nên tự rút lui thôi.

Nhìn bạn nghi ngờ, Mỹ Hà hỏi:

- Thật như thế chứ?

- Chẳng lẽ ta giấu mi làm gì hả?

Chưa kịp nói thì Thành Long xuất hiện, anh miềm nở nhìn hai người:

- Xin chào!

Mỹ Hà thấy hôm nay Thành Long có gì đó rất vui nên hỏi:

- Giám đốc hôm nay có gì đó vui thì phải.

Thành Long gật đầu:

- Cô đoán trúng, tôi đang vui lắm đây.

- Chuyện gì thế anh?

- Chúng ta vừa tiếp nhận một hợp đồng rất lớn.

Mỹ Hà nói như reo:

- Ôi thật vậy sao?

- Nhưng mà...

Thành Long bỗng ngập ngừng, Mỹ Hà chau mày:

- Có gì trục trặc sao anh?

- Không, chỉ có điều hơi khó khăn một chút.

Nhã Trúc nhìn thấy sự băn khoăn trên khuôn mặt của Thành Long:

- Anh nói ra xem, còn khó khăn gì nữa?

- Chúng ta phải đi công tác hơi xa.

Đang tìm cách trốn tránh sự gặp gỡ của Khải Minh, nghe Thành Long nói thế Nhã Trúc vui vẻ nhận lời ngay:

- Đi công tác xa ư? Điều này cũng đâu có gì khó mà anh phải ái ngại.

- Em nói vậy có nghĩa là em sẽ nhận lời đi?

Gật đầu, Nhã Trúc chấp thuận ngay:

- Vâng! Em sẽ đi với anh

Mỹ Hà nhăn mặt, cô chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra cho bạn:

- Mi suy nghĩ kỹ chưa đó?

Nhã Trúc hăm hờ:

- Đi công tác thôi mà.

- Vậy sao?

Nhã Trúc vui vẻ nhận lời:

- Đi công tác xa có nghĩa là mình có dịp đi du lịch một chuyến.

Mỹ Hà cũng bị cuốn theo:

- Vậy thì hay quá!

Thành Long không ngờ kế hoạch của mình lại thuận lợi như vậy

- Hôm nay cho hai cô nghĩ sớm để chuẩn bị chuyến công tác xa.

Tuy trong lòng chưa ổn về bạn mình, nhưng Mỹ Hà vẫn cảm thấy vui khi được đi công tác xa một chuyến còn Nhã Trúc thì âm thầm thở dài buồn bã.

Liên Liên hí hửng cầm xấp ảnh trên tay đi tìm bà Tuyết Phượng cùng với Khải Minh.

Chẳng thèm gõ cửa, Liên Liên như người trong nhà đẩy cửa bước vào, cô đi xộc vào phòng của Khải Minh:

- Anh Minh!

Đang dán mắt vào màn hình Khải Minh giật mình ngẩng đầu lên, thấy Liên Liên anh chau mày:

- Vào sao không gõ cửa?

Sà xuống ngồi cạnh anh, Liên Liên chun mũi:

- Em mà cũng cần gõ cửa sao anh?

Khải Minh tỏ vẻ khó chịu:

- Em nên nghiêm túc một chút đi!

Cười mỉm, Liên Liên choàng tay qua vai anh, cô nói vào tai anh:

- Đừng từ chối em mà anh, dẫu sao mình đã nhiều năm ân ái mặn nồng rồi mà.

Khải Minh nghe máu dồn lên mặt, anh không ngờ Liên Liên lại tro trên lắng lơ đến như vậy

- Liên Liên! Em vừa nói gì thế? Anh chưa làm điều gì xúc phạm đến em mà.

Hất mặt, Liên Liên cao giọng:

- Không mà được à, cả thành phố này ai mà chẳng biết anh và em cặp kè đi nhau chứ.

Xua tay, Khải Minh vắn vẹo:

- Chỉ có em là nghĩ như vậy thôi mà

- Vậy còn chuyện người lớn thì sao? Anh không thể chối bỏ em như vậy được đâu.

- Nhưng anh lúc nào cũng chỉ xem em là em gái mà thôi.

Liên Liên đứng vụt lên, cô hét to:

- Anh nói láo

Đó là sự thật mà thôi.

- Anh vì con nhỏ đó mà xa lánh tôi, anh tàn nhẫn lắm!

Khải Minh nghiêm nét mặt, anh lạnh lùng bảo:

- Em ra ngoài cho, đây là chỗ anh làm việc

Liên Liên mím môi, cô hét lên:

- Cô ấy đúng là con hồ ly tinh, hết quyến rũ người này lại đến quyến rũ người khác.

Không chịu nổi thái độ của cô, Khải Minh hét to:

- Cô im đi! Cô không được nói xấu người khác.

- Được tôi sẽ cho anh sáng mắt ra.

Thấy xấp hình ra trước mặt Khải Minh, Liên Liên cao giọng:

- Anh hãy ngồi đó mà chiêm ngưỡng đi!

Rồi cô nện gót giày bỏ đi một hơi ra ngoài, Khải Minh bàng hoàng nhìn mấy tấm hình rơi xuống nền gạch:

- Nhã Trúc, Thành Long ư? Tại sao hai người lại làm thế?

Khải Minh ngồi chết lạng bên những tấm hình mà anh không thể ngờ được.

Bà Tuyết Phượng giận dữ đẩy cửa phòng Khải Minh, bà không nén được tức giận:

- Con giải thích đi Khải Minh?

Khải Minh trấn tĩnh lại ngay vì anh biết trong chuyện này còn những gút mắc gì đây.

- Mẹ à, đây có thể là sự hiểu lầm thôi mà.

- Con bảo sao? Hiểu lầm ư?

- Vâng! vì Nhã Trúc đang công tác tại công ty của Thành Long cơ mà.

Bà Tuyết Phượng không thể chấp nhận, bà lắc đầu gất lên:

- Làm chung rồi thì sao chứ? Có thể làm tồi bại như vậy sao con?

Lòng Khải Minh cũng đang rối bời, anh cũng chưa rõ thực hư nhưng điện thì Nhã Trúc tắt máy.

Anh chẳng hiểu sao cả, tại sao cô ấy cố tình lánh mặt mình, những tấm hình này có liên quan gì đến thái độ của cô ấy không?

Thấy con im lặng, bà Tuyết Phượng càng thêm nghi ngờ:

- Có phải con bị con nhỏ đó gạt rồi không?

Lắc đầu, Khải Minh đính chính:

- Không có đâu mẹ, Nhã Trúc không phải là người như vậy.

- Vậy con hãy giải thích cho mẹ mấy tấm hình này được không?

Khải Minh tìm cách trì hoãn:

- Vâng, con sẽ giải thích cho mẹ sau, giờ con phải đến công ty đây.

Tuy có giận Nhã Trúc thật nhưng trong lòng bà cũng thầm mong đừng có chuyện gì xảy ra với con trai mình.

Vũ Bằng cũng không thể ngờ được Nhã Trúc có thể làm như vậy được, thấy bạn đau khổ, anh cũng xôn xang:

- Khi chưa biết thực hư mà cũng đừng vội kết luận.

Ngoảnh lại nhìn bạn, Khải Minh lắc đầu, anh than vãn:

- Tao cũng chưa vội nghĩ sai về Nhã Trúc đâu nhưng áp lực giữa mẹ tao với cô ấy rất lớn.

Nhìn mấy tấm ảnh thật lâu, Vũ Bằng nói như reo:

- A, có thể đây là thủ đoạn của Liên Liên.

- Hả?

- Cô ấy muốn thợ ghép hình cũng nên.

Một tia sáng lóe ra trong đầu của Khải Minh, anh ồ lên một tiếng:

- A, thì ra là như vậy!

Ngẫm nghĩ một lúc, Vũ Bằng nói với Khải Minh:

- Lần này tao sẽ cho cô ta biết thế nào là lễ độ.

- Mà định làm gì?

- Lấy gậy ông đập lưng ông!

Nhãn mặt, Khải Minh như chưa hiểu:

- Là sao chứ?

Đứng lên, Vũ Bằng không nói gì thêm, anh chỉ nhìn mấy tấm ảnh rồi cười một mình, Khải Minh nổi cáu:

- Mà điên rồi chắc?

- Chưa hẳn vậy đâu

Rồi nhét vội mấy tấm ảnh vào túi áo:

- Về thôi?

Nhưng Khải Minh vẫn ngồi im không nhúc nhích:

- Đừng về giờ này Vũ Bằng ạ!

Ngồi xuống cạnh bạn, Vũ Bằng lại hỏi:

- Mà làm sao vậy?

- Tao thấy trong chuyện này có vấn đề đó

- Lại là chuyện gì nữa?

- Máy lúc gần đây Nhã Trúc luôn tránh mặt tao. Cả điện thoại cũng không chịu tiếp.

Ra chiều suy nghĩ Vũ Bằng cũng cảm thấy lạ, anh lo lắng:

- Nói như vậy mà có làm gì để cho cô ấy giận không?

- Điều này chắc chắn là không rồi, tao lúc nào cũng chiều chuộng cô ấy cả.

- Vậy thì vì lẽ gì chứ?

Khải Minh lại nghi ngờ nói:

- Hay chính những cảnh trong ảnh này là nguyên nhân?

- Ý mà muốn nói là Nhã Trúc thay đổi?

Lắc đầu, Khải Minh đau khổ:

- Hiện tại, tao cũng chẳng dám khẳng định nữa.

Nắm tay Khải Minh kéo đứng lên, Vũ Bằng bảo:

- Tao với mày đi ra quán lai rai vài ly cho bớt căng thẳng.

Đồng ý ngay, Khải Minh cũng muốn tìm quên mọi rắc rối đang diễn ra:

- Được, tao cũng đang thèm uống rượu đây.

Khi đã ngà ngà say, Khải Minh vẫn không làm sao quên được hình bóng của Nhã Trúc, anh tâm sự:

- Tại sao tao cứ nhớ mãi đến Nhã Trúc?

- Tại vì mày quá yêu cô ấy đó thôi.

Có lẽ mày nói đúng, nhưng tại sao cô ấy lại phản bội tao.

Vũ Bằng than vãn:

- Mày nên định tâm lại đi, mọi việc chưa rõ ràng thì đừng vội kết luận như vậy.

Hai người uống cho đến lúc không còn biết gì nữa cả. Liên Liên xuất hiện, cô mỉm cười thâm độc:

- Anh phải là của em phải không anh?

Liên Liên choàng vai Khải Minh dìu lên xe du lịch rồi ra lệnh cho tài xế chạy theo địa chỉ của cô...

Khải Minh giật mình tỉnh giấc, cảnh tượng xung quanh đã làm cho anh bàng hoàng:

- Tại sao tôi lại ở đây?

Tiếng hét của anh làm cho Liên Liên bừng tỉnh, cô hốt hoảng kêu lên:

- Trời ơi! Tại sao như thế này, anh...

Khải Minh quơ lấy quần áo mặc vào, anh run rẩy nói:

- Tại sao như thế này?

Liên Liên ôm vội quần áo vào phòng.

Khải Minh lơ mơ nhớ lại nhưng gì đã xảy ra trước đây. Tại sao mình lại đến nơi này được? Liên Liên chẳng lẽ đây là âm mưu của cô ta?

Liên Liên bước ra, cô ôm mặt khóc thét lên:

- Khải Minh! Anh là thằng hèn!

Ngơ ngác trước thái độ của cô, Khải Minh nhăn mặt:

- Tại sao cô lại chửi tôi chứ?

- Anh còn nói nữa hả? Anh đã hại đời con gái của tôi rồi, anh ác lắm... hu...hu...

Ngơ ngác như vừa trải qua cơn ác mộng, Khải Minh cảm thấy rùng mình trước một con người đầy thủ đoạn.

- Tôi có làm gì đâu mà cô lại nói thế?
- Sao hả? Anh định chạy trốn trách nhiệm sao?
- Trách nhiệm gì chứ?
- Anh vừa qua đêm với em tại nơi này.
- Cô cô đừng có mà vu oan cho tôi.

Liên Liên âm ức:

- Anh là kẻ sở khanh, anh hại đời tôi rồi định chạy trốn hay sao?

Khải Minh đưa hai tay ôm đầu rên rỉ:

- Liên Liên muốn trả thù anh thì em cũng đâu có cần làm việc hạ tiện như vậy chứ.

Liên Liên ôm choàng lấy Khải Minh:

- Khải Minh! Em rất yêu anh, anh có biết không, em có thể dâng hiến cả cuộc đời này cho anh mà.

Đẩy cô ra, Khải Minh đứng lên:

- Cô đừng hòng gạt được tôi, cô thủ đoạn lắm.

Cắn răng, nghe tim mình đau nhói, Liên Liên hậm hực:

- Anh đừng hòng mà chạy thoát khỏi tay tôi, anh phải chịu trách nhiệm việc anh làm hôm nay.

- Cô...

Liên Liên gục đầu khóc nức nở, khi hai bà mẹ bước vào, bà Tuyết Phượng kêu lên trước:

- Khải Minh! Con làm gì ở đây?

Khải Minh đứng lên:

- Mẹ...

Bà Thanh cũng cuống quít lên:

- Liên Liên, con sao vậy?

Liên Liên ôm chầm lấy mẹ mình mà khóc:

- Mẹ ơi, con khổ lắm!

Vuốt ve con gái, bà Thành an ủi:

- Con hãy nói đi, Khải Minh đã ăn hiếp con phải không?

Liên Liên càng khóc to hơn nữa, cô đau buồn kể:

- Anh ấy... anh ấy...

- Nó làm sao?

Nhìn con đầy nghiêm khắc, bà Tuyết Phượng gay gắt:

- Con đã làm gì để Liên Liên phải khóc như vậy?

Lắc đầu, Khải Minh thoái thác:

- Con không có, mẹ đừng tin cô ấy.

Liên Liên lại khóc to hơn:

- Chính anh đã hại đời của con!

Bà Thành nói với bà Tuyết Phượng:

- Cảnh tượng như thế này chị phải nói gì đi chứ?

Bà Tuyết Phượng bối rối chưa biết trả lời sao thì Liên Liên lại nói:

- Con sẽ tự vẫn chết nếu anh Khải Minh không chịu cưới con.

Bà Tuyết Phượng sợ hãi:

- Đừng nghĩ bậy nghe con, hãy để cho người lớn giải quyết.

Khải Minh đứng phắt dậy, anh cương quyết chối từ:

- Không, con chưa hề đụng đến thân cô ấy.

Tấm tức khóc, Liên Liên ré lên:

- Anh còn nói nữa hả? Trong lúc say anh còn nhớ gì nữa chứ?

Bà Thành dỗ dành con gái:

- Con đừng có có nghĩ quẩn, hãy để mẹ tính cho con.

Ngước lên nhìn bà Tuyết Phượng nói như ra lệnh:

- Chị thầy rồi đó, chị về mà tính cho xong đi, nếu không thì bên ấy gánh không nổi tai họa đâu.

Bà Thành dìu Liên Liên ra khỏi cửa, Khải Minh ôm đầu gục xuống bàn, anh như người vừa trải qua cơn ác mộng. Nhã Trúc ơi! Anh phải làm sao đây? Liệu anh có thể vượt qua được tai họa này hay không? Và anh làm sao có thể giải thích cùng em được gì đây?